

Újlaki Hangok

Mindenszentek ünnepe és jelentősége

Ha az Egyház történetét nézzük, felfedezhetjük, hogy a keresztényeket mindig érdekelte az, hogy kik a szentek, és hányan vannak, akik Istentől a szentek jutalmát megkapják. A Jelenések könyve egy nagyon optimista képet fest a jövőről. A leírás szerint Isten angyala megmutatja János apostolnak a vértanúk és a szentek a hatalmas seregét. A száznegyvennégyezer az üdvözültek nagy sokaságát jelzi. A fehér ruha a megigazulást, megtisztulást, a páлмаágak pedig a végső győzelmet.

János apostolnak ez a látomás-képe nagy hatással volt az egyház későbbi életére. Talán ez a kép ihlette meg IV. BONIFÁC pápát, amikor 609-ben a vértanúk ereklyéit a Róma környéki katakombákból összegyűjtötte, feldíszített kocsikra rakatta és a Római Panteonba az „istenek templomába” vitette. A történelmi leírások szerint háladalt énekelve nagy népsokaság követte a feldíszített kocsikat, amelynek szövegét később a római szentmise kánonjába is illesztették. Az egyik versszak így szól: „Jelenjete meg Isten szentjei, hagyjátok el harcotok színhelyét, lépjete be Rómába, ami szent helyé változott. Áldjátok meg a római népet, amely itt kísér benneteket a templomba, amely a hamis istenek lakhelyéből a tiétek lett, és veletek imádja az Úr föntségét” Az Egyház ettől a naptól kezdve ünnepli a névtelen vértanúknak és szenteknek az ünnepét.

Ha valaki a XXI. század elején hall erről az eseményről, felteheti a kérdést: Mit jelent számunkra ez az ünnep? Hiszen a vértanúk kora távol van tőlünk, és csak kevés embernek adatik meg, hogy vértanú lehessen. Az ünnepen felolvasott evangélium megadja a választ. A liturgia összekapcsolja a vértanúk ünnepét a hétköznapi életszentséggel. Az összekapcsolást a boldogság adja meg. Az életszentség

útján járó ember egyik legjellegzetesebb tulajdonsága belső boldogság, az *Isten útján járó ember boldogsága*. Lehetnek akár milyen nehézségei, problémái, ő boldog, mert Isten útján jár. Ezt a boldogságot nemcsak azok az emberek élék át, akiket üldöznek, hanem azok is akik „szelídek”, akik „éheznek és szomjúhozják az igazságot”, akik „irgalmasok”, akik „tisztaszívűek”. Az Egyház ezzel azt akarja kifejezni, hogy Mindenszentek ünnepén nemcsak a vértanúkra és hősökre emlékezünk, hanem a hétköznapi egyszerű emberekre is, akik hiteles keresztény életet élnek. Azokra az emberekre, akik törekednek arra, hogy egyre jobban megismerjék Istent, akik Isten szeretetéből merítve jóakarattal és szelíden fordulnak a körülöttük élő emberek felé. Ha ezt tekintjük az életszentség feltételének, akkor szent lehet minden ember, aki az Isten útján, vagyis a szeretet útján jár, és aki az ebből fakadó örömet meg tudja osztani másokkal. Mindenszentek ünnepén így az Egyház megemlékezik a *névtelen szentekről* is: a gyermekeiket nevelő szülőkről, a háttérben imádkozó nagyszülőkről, az erkölcsi értékek mellett bártan kiálló fiatalokról, a mások terheit hordozó, munkájukat becsületesen végző egyszerű emberekről. Ők a hétköznapi élet szentjei. Istentől kapott szeretetet, boldogságot élék és sugározzák környezetükben.

Ez a gondolat mutatkozik meg KONDOR BÉLA egyik festményén, amely „A szentek bevonulása a városba” címet viseli. A kép egy színes csapatot ábrázol, akik között megtalálható a szerzetes, a koldus, a bohóc, a katona, és a püspök is. Ami közös bennünk, az valamiféle belső boldogság, ami megmutatkozik az arcukon, a tartásukon, a lépésükön. A képet szemlélőnek kedve támad közélül állni, hozzájuk csatlakozni.

Jézus tanítása szerint tehát az életszentség nem csak a rendkívüli embereknek a feladata, Ő tőlünk is kívánja, hogy szentek legyünk. Az Egyház azt tanácsolja, hogy találjuk meg a „boldogság útját”, és akkor bízhatunk abban, hogy mi is szentekké válunk.

Ferenc atya

A „kiskeresztről”

Szokássá vált katolikus templomainkban, hogy szentáldozás alkalmával a kis gyermekeket áldásra hozzuk ki az áldoztató paphoz, hogy az a gyermeknek kis keresztet rajzoljon a homlokára. Ez a gyakorlat kétségeket vetett fel már korábban is, a legutóbbi időben pedig egyházmegyei jogszabály is született a kérdéssel kapcsolatban. Bíboros atya kérése a következőképpen került bele az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye körlevelébe: „II. János Pál pápa Ecclesia de Europa kezdetű enciklikája értelmében fontos, hogy a szentáldozásra készülő gyerekek részére – ahol ez szokás –, kis keresztet vagy áldást ne az áldoztatással vegyesen az áldoztató papot az Úr testének folytonos letételére kényszerítve adjuk, hanem ha ez egyáltalán szokásban van esetleg a szentmise végén külön”. (Esztergom-Budapesti Főegyházmegye Körlevele, 2004/V, 1690. sz.)

Helytelen gyakorlat lenne a szentáldozással együtt történő áldások adása azért is, mert ilyenkor ahelyett, hogy a gyermekek fokozatosan megtanulnák értékelni a legszentebb Eucharisziát, azt könnyen összekeverik, vagy egyenlőnek gondolják az áldozásnál kapott áldással. Ugyancsak gyakori, hogy olyan katolikusok, akik nem járulhatnak a legszentebb Eukarisztiához (polgári fórumon elváltak és újrَاهázasodtak) vagy egyszerűen nem akarnak áldozni, áldozás helyett áldást kérnek. Ez veszélyes gyakorlat lehet. Ilyenkor könnyen az az érzése támadhat a közösségnek, a kiszolgáltatónak vagy az áldásban részesültnek, hogy a kapott áldás a legszentebb Eukarisztiát helyettesíti. Ugyanez a félreérthető helyzet állhat fenn egyes házasságok esetén, ahol adott helyzetben egy protestáns fél elkíséri házastársát a szentmisére és ott, mivel nem áldozhat, áldást kér. A legszentebb Eucharisztia az Egyház egységének jele, amely egység a protestáns felekezetekkel még nem valósult meg és egyelőre csak reménybeli, így helytelen lehet, ha a közös kivonulás a szentáldozás alatt ennek a mindnyájunk által áhított, de még meg nem valósult egységnek a hamis látszatát keltené.

A püspök az adott részegyházban mindig felelős a gyakorlat tisztaságáért és katolicitásáért, tanító küldetése által pedig a nagy egyház testéhez kapcsolja minden helyi egyház életét, és köteles az egyetemes egyház tanításához igazítani a helyi közösségek hitét. A Főpásztor féltő, atyai gondoskodását figyelembe véve Újlakon is kértük, hogy ne a szentáldozás alatt, hanem a szentmise után hozzák a szülők gyermekeiket, hogy azok kis keresztet kérjenek. Mostantól és ezután mindig szeretettel várom a kis gyermekeket áldásra és személyes találkozásra a vasárnap 9 órás miséken (de igény szerint más alkalmakkor is) rögtön a szentmise után a miséző oltárnál!

László atya

Tájékoztatás plébániánk anyagi forrásairól és jelenlegi helyzetéről

Egyházi hozzájárulás és adományok, alapítvány

Az előző évek tapasztalata szerint a hívek jelentős többsége az év utolsó hónapjaiban fizeti az egyházi hozzájárulást (régén egyházadónak nevezték), és hasonló a helyzet a nagylelkű adományokat illetően is. Az anyagi támogatásokért ezúton és köszönetet mondunk, hiszen tudjuk, hogy ezek a kiadások gyakran komoly terhet jelentenek az adakozónak; áldozatvállalásuk azonban egyáltalán nem hiábavaló, hiszen e segítség nélkül a lelkipásztori munka komoly akadályokba ütközne.

Nagy vonalakban tájékoztatva a jelenlegi helyzetről: a 2008. évi költségvetésben előirányzatként tervezett 2 millió 400 ezer forint egyházi hozzájárulásból (adó) október elejéig 1 millió 752 ezer forint; a tervezett 550 ezer forint adományból 252 ezer forint folyt be.

Plébániánk támogatása a Sárlos Boldogasszony Alapítványon (rövidítve: SBA) keresztül is lehetséges. Ebben az esetben a befizető – az SZJA törvényben meghatározott feltételek esetén – adókedvezményt vehet igénybe. Az Alapítványra befizetett adományok meghatározó szerepet töltenek be a templom és plébánia felújításánál és működtetésénél. Az alapítványi befizetéseknek is köszönhetően az Újlaki Templom külsőleg és belsőleg megújulva várja híveit. Jelenleg a sekrestyének, előterének és a kápolna-térnek a felújítása folyik, ahol – kisebb átalakítással – a régóta hiányzó minimális (de korszerű) vizesblokk elhelyezése is megoldódik.

Ezeknek a munkáknak a megvalósításában támaszkodhatunk a II. és III. kerületi Önkormányzat nagylelkű támogatására, mindamelllett a hívek hozzájárulása is szükséges. Tájékoztatásul erre vonatkozóan is közöljük a jelenlegi helyzetet: A 2008. évi költségvetésben tervezett 3 millió 500 ezer forintból október elejéig 1 millió 200 ezer forint folyt be.

Köszönetet mondunk eddigi nagylelkű támogatásukért és kérjük, hogy – amennyiben lehetőségeik engedik – a továbbiakban is segítsék plébániánk életét, templomunk, épületeink méltó állapotának elérését és fenntartását.

A személyi jövedelemadó kétszer 1%-nak felajánlása

Bizonyára valamennyiünk számára ismert tény, hogy a személyi jövedelemadóról szóló törvény szerint az adófizető polgár adójának kétszer 1%-át hasznos (köz) célra felajánlhatja. Az első 1%-ot társadalmi szervezeteknek, alapítványoknak lehet felajánlani. Ilyen például a fentebb említett Sárlos Boldogasszony Alapítvány; amelyre már eddig is minden évben érkezett ilyen 1%-os felajánlás: ami ebben az ében 800 ezer forint bevételt jelentett. Ezúton mondunk köszönetet azoknak, akik ezzel is támogattak minket.

A törvény lehetőséget ad arra, hogy az adófizető adójának másik 1%-ról is rendelkezze az egyházak javára. Ezzel összefüggésben a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia Titkársága a közelmúltban köszönőlevéllel fordult a hívekhez, amelyben örömmel tájékoztat arról, hogy ebben az évben félmillióan rendelkeztek úgy, hogy ezzel a lehetőséggel a Katolikus Egyházat támogatják. Hatvanezerrel többen, mint az előző évben, ami 374 millió forint többletbevételt jelent. A teljes összeg 2 milliárd 837 millió forint.

Érdemes hangsúlyozni, hogy ez a támogatási mód – amely nem kerül külön pénzbe a híveknek – nagyon fontos az Egyház hitéleti, karitatív és oktatónévelői munkája szempontjából. Ebből biztosítják a papok, szerzetesek egészségügyi ellátását, nyugdíjalapjukat is. Továbbá ebből a keretből segítik a szegényebb plébániákat, felkésztségüket, valamint az alulfinanszírozott egyházi oktatási és szociális intézményeket. De nemcsak az összeg számít, hanem rendelkezés pusztá ténye is, mert ez a befizetett 1 % egyfajta „értékmérő” is, hiszen az állami szervek gyakran ezt az 1%-ot veszik alapul az egyéb, különböző támogatások mértékének megállapításakor, a felekezetek közti elosztási arányok megállapításakor. Ezért tehát – összegét tekintve – bármilyen csekélynek is tűnne a mi saját egy százalékunk, mindenképpen rendelkezünk róla!

Az egyházi hozzájárulás (adó) lelkiismeretes fizetése, a nagylelkű adományok és a személyi jövedelemadónak – anyagi terhet nem jelentő – 1+1%-os alapítványi és egyházi felajánlásai a hitből fakadó keresztény elkötelezettségnek és a segíteni akarásnak áldozatos és szép megnyilvánulásai, amelyekért a segítőknek itt is köszönetet mondunk és imádkozunk azért, hogy a Gondviselő áldja meg őket.

Ferenc atya

Halottak napjára

Nem akarunk szomorkodni amiatt, hogy elvesztettük őket. Inkább hálásak vagyunk azért, hogy a mieink voltak és most is hozzánk tartoznak. Aki hazatért az Úrhoz, továbbra is tagja marad Isten nagy családjának. Csak előrement, hogy mi is kövessük.

Szent Jeromos

(Beküldte: Polgár Ferencné)

A java

Nemrégiben színes rádiótudósítás hangzott el az egyes számú nemzeti műsoradón, melyben a rádió munkatársa arról számolt be, hogy mulatságos sírfeliratok versenyét rendezték meg. Kellő derüvel idézte is a díjazott feliratokat, köztük a harmadik ekképpen szólt: „A java csak most következik.” Bizonyára remélte a tudósító, hogy a hallgatók osztják a zsűri véleményét és jól mosolyognak a tréfás szövegen.

Reményében a magunk módján szívből osztozunk. Mi is bízunk benne, hogy az idézet hallatán a hallgatók felderültek, vidámságot, örömet éreztek. „A java csak most következik.” Hát igen, halálunk esetére ilyesmit helyezett kilátásba nekünk a mi Üdvözítőnk. Szem nem látta, fül nem hallotta... Csak hinnünk kell, és aszerint élünk. És erős hittel tán mosolyogni tudunk még a halál fullánkján is, és Antióchiai Szent Ignáccal mondani: „Jó a világból Istenhez lenyugodni, hogy benne keljek fel.” Sz. J.

„Úton vagyunk...” (kirándulás Makkosmáriára)

Amikor először hallottam a hirdetésekben, hogy Szaszovszky József plébániai kirándulást szervez, nagyon megörültem, mert már régen voltunk párommal, Andrissal túrázni, különösen mióta az államvizsgájára készül. Így azonban lehetőség adódott, hogy bár nélküle, de mégis egy közösséggel ki tudtam végre mozdulni a poros városból. Reméltem - s reményem beigazolódtott -, hogy az útnak a fizikai aktivitáson kívül, lelki tartalma is lesz.

A templom előtt gyülekeztünk, október 24-én, reggel 9-kor. Talán a hosszú-hétfvégének, vagy az előző napi rossz időjárásnak tudható be, hogy nem igazán sokan gyűltünk össze, s így 14 fővel indultunk útnak a két atyával. A kisebb létszám miatt a kirándulás talán még bensőségebb volt. Jó pásztorhoz illően Ferenc atya még visszamaradt egy esetleges elkóborolt, késő bárányért, nem hiába. A 86-os, majd az 53-as busszal szinte körbeutaztuk Budát, s valahol a Táboros-hegy tetején kötöttünk ki, ahonnan begyalogoltunk az erdőbe, s szinte pár lépésre rögtön egy kis Szűz Mária kápolnára bukkantunk, „Soli Deo Gloria” hirdette a felirat.

Később a Gyermekevasút sínein keresztüllépdelve kiértünk Normafára. Itt jegyzem meg, hogy kanyargós utunk során eme bizonyos síneken többször is átkeltünk... A vágány is kanyargott, mi is, s néha az volt az érzésem, hogy visszafele irányban megyünk, bár nem pont ugyanazon az úton... Csakúgy, mint az életben: talán ugyanazon az úton megyünk, ugyanazokat a hibákat követjük el más helyzetekben, s megpróbálunk kijutni belőle, előrehaladni a Szentlélek segítségével. Itt is így történt. Egyszer csak a dús őszi avarból kigyalogolva megpillantottuk Makkosmária kegytemplomát.

Igazán nem számítottam arra, hogy egy ilyen viszonylag nagy templomra találunk itt a város fölött, az erdő közepén. Szervezőinknek hála, be is tudtunk menni, ahol László atya felolvasta a templom történetét. Majd egy rövid ima után Ferenc atya arról a bizonyos útról beszélt, amit mindenkinek be kell járnia, valamint arról, hogy eközben - s jelen esetben itt a kiránduláson is - alkalom nyílik arra, hogy jobban megismerjük egymást, a másik által mi is többek legyünk. A templom idilli kertjében, ahol aztán előkerültek a szendvicsek, sütik, gyümölcsök a tarisznyákból, jóízűen megebédeltünk. Innen a Budaszentlőrinci pálos kolostor romjaihoz indultunk, ismertebb nevén Szépjuhászné megállóhelyre, vagyis mellé.

Végre a nap is kisütött. Talán a napfény hatására arról kezdtünk beszélgetni, hogy másokért való önfeláldozás a nem vallásos emberekből is tiszteletet váltott ki. S ha valami először rossznak tűnik számunkra, később a javunkra válhat, épülhetünk belőle. A napfényes erdei séta során közelebbről megismerkedhettünk olyan újlakiakkal, akikkel eddig jóformán csak köszöntünk egymásnak, s a komoly témákat, néhol vicceselés váltotta fel. László atyával, a vicceken kívül, megbeszéltük az élet nagy dolgait.

A kolostor romjainál aztán kicsit megpihentünk, némelyikünk olyannyira, hogy le is maradt a csapatól (például én). Aztán egy ottfelejtett sapka nyomán, melyért egyikünk visszaszaladt, újra a „nyájhöz” terelődöttünk. Már nem sok volt hátra az útból, eléggé elfáradtunk, de azért a kilátás és az élmény miatt csak felmáztunk a Kis-Hárs-hegyi kilátóba, mely odafenn kb. 5-10 centire kilengett. Ez persze inkább izgalmas volt, mint veszélyes, hiszen most újították fel. Innen már tényleg nemsokára kiértünk a civilizációba, egy pillantás a Szent Ferenc Kórház modern szobrára, és pont jött is a 29-es busz, mellyel visszatértünk Újlakra.

Őszintén remélem, hogy ez a kirándulás mindannyiunknak egy szép emlék marad. Számomra az odafigyelés, önismeret, őszinteség és barátság élményét nyújtotta.

Dienes Mónika

A köpönyeg, avagy Hogyan vegyünk példát szent- jeinkről?

Hidegebbre fordult az idő. Kovács-Keresztény János kinyitotta szekrényét, amelyben melegebb ruháit tartotta, és a tükör előtt állva sorban felpróbálta őket, melyik hogy áll, szűk-e vagy bő, netán szakadt vagy piszkos, és főként hogy föl lehet-e venni még az idén egyáltalán. Az egyik köpöny különösen bő volt és divatjamúlt. János kedvetlenül nézegette. Talán, ha átalakíttatnám, morfondírozott. Ki lehet hozni belőle egy testhezálló kiskabátot. A leeső részt meg – no, azt sem kell feltétlenül eldobni. Valaki akár még melegegded benne.

November 11-én, Márton napján Kovács-Keresztényék libasültet vacsoráztak. Stílszerűen. Adjuk meg a szenteknek, ami dukál nekik, mondta János a feleségének, amikor előző nap beállított a libával. Vásárlás előtt még a maradék ruhát is beadta a karitászbá. Most, vacsora közben némi önelégültséggel pislogott a tükörbe. Úgy érezte, van valami hasonlóság közte és a nap szentje között. A liba, meg a köpönyeg fele... De a fénykoszórút a feje körül nem sikerült felfedeznie.

Szaszovszky József

Anekdota

Ebben az identitás zavart mai világunkban érdemes kicsit megállni és visszanézni a múltba, hogyan jellemezték, hogy értelmezték a magyarságot országon belüli és kívüli „kritikusok”, kiknek ez a nemzet a többitől merőben eltérő. Augusztusi számunkban Furcsa nemzet a magyar címmel közölt anekdota sorozatot folytatjuk tovább.

Szántó Géza András

Furcsa nemzet a magyar

Egy idegenföldi következőképpen mondta meg milyen a mi nemzetünk: „A magyar tökéletes teremtése Istennek, minden megvan hazájában, amit csak kíván és nincsen másra szüksége az ég alatt. Értelmes állat, elégedetten él kis kunyhójában és nem irigyel senkit a világon. Bölcsessége és tudománya Verbőczy-ben és a királyok könyvében vagy, ez nekik Mózes, meg a próféták. Édesdeden alszik akkor is, ha verik, de ha a verés átlép bizonyos határokat, felébred és első üdvözlés gyanánt kiüti az ellenség fogát. A magyar olyan lakosa e világnak, ki a jámborságot anyja tejével szívja be, szája a szívében, szíve a szájában van, fehérnek hívja a fehéret, feketének a feketét, a virtust ellenségében is dicséri, de a bűnt barátjában is ócsárolja.”

Zebegényi kórushétvége

Legyen örök az Úr dicsősége, lelje örömét műveiben!

Rátekint a földre, és az beléremeg, megérinti a hegyeket és füstölni kezdenek. Az Úrnak dalolok egész életemben, zoltárt zengek Istenemnek, amíg csak élek. Bárcsak fogadná tetszéssel dalomat, hisz gyönyörűségemet őbenne találok.

Templomunk Sarlós Boldogasszony Kórusa 2008. október első hétvégéjét Zebegényben töltötte, több célkitűzéssel. A feladat új művek elsajátítása és azok előadása volt, ennek háttéréül szolgált a lelkigyakorlatokhoz hasonló mindennapokból való kiszakadás, s cél volt maga a kikapcsolódás, a kötetlen együttlét öröme is a közösség egyre erősebb összekovácsolódásáért. Összeszokott csapatról van szó, amely ugyanakkor nyitott újak befogadására. Testvéri közösség, amely – az Egyházhhoz hasonlóan – természetesen nem nélkülözheti a hierarchiát sem, hiszen a karnagy kötelessége és felelőssége a kórus vezetése az összhang megvalósítása érdekében mind az emberek, mind a hangok között.

Mottónak a teremtő Istenhez szóló himnusz egy részletét választottam (Zsolt 104,31-34.), amely önmagában is kimeríthetetlen gazdagsággal utal arra az élményre, amelyet a közös éneklés jelent, és amellyel végső soron maga Isten ajándékozza meg az embert. Isten megtapasztalása mindig együtt jár valamiféle félelem érzetével, amikor a porszem szembesül a Végtelennel (vö. fent, 1Kir 19,9-12a), azonban mindig ott van a határtalanul áradó Szeretet felismerése is (1Kir 19,12b-13a), amely elsöpör minden félelmet, és határtalan bizalmat kelt, biztonságérzetet ad (vö. Jézus színeváltozása). Istennek énekelni nagy felelősség: ő ismeri az ember szívét (Zsolt 44,22b), de éppen azért könyörül az Úr, mert „jól tudja, hogy miből formált, nem felejt, hogy csak por vagyunk” (Zsolt 103,14). A tökéletességre törekvés kemény munkát, önmagunkról való lemondást jelent, még az üdvözültek közül is csak kevesen tudják megtanulni a Bárány új énekét (Jel 14,1-5). Ha azonban megvan bennünk az igyekezet és a tiszta szándék, hogy tetszésére legyünk Istennek, ő meg fogja adni a szükséges kegyelmet és erőt az őt megdicsőítő megvalósuláshoz. Nem szabad kétségbe esni senkinek: Isten nem teremtményei tökéletességében leli örömét – ő Maria Callas vagy Benjaminsó Gigli énekében is találja hibákat, ha akarna –, hiszen nála tökéletesebb nincsen, hanem abban, hogy átadják magukat neki, és engedik, hogy úgy formálja őket, amint az nekik a leginkább javukra válik. Pontosán ezen a vasárnapon hangzott el az ezt megindítóan összegző misekönyörgés (27. évközi vasárnap): „Mindenható, örök Isten, te mindig többet adsz nekünk, mint amit megérdemlünk és kívánhatunk. Áraszd ránk irgalmadat, bocsásd meg mindazt, amivel lelkiismeretünk vádol. És amit szinte már kérni sem merünk, add meg túláradó atyai jóságodból.”

Minden lelkes, énekelni vágyó testvérünket várjuk szeretettel a kórusba – az sem akadály, ha a kottaolvasás nem megy az összes létező kulcsban és előjegyzésben –, ahol részese lehet a munkának, élvezheti a közös fáradozás gyümölcseit, és egyben tagja lehet egy baráti társaságnak. Zárásul egy páli dicsőítés (Ef 3,20-21.):

Istennek, aki a bennünk működő erővel mindent megtehet azon felül is, amit mi kérünk vagy megértünk, legyen dicsőség az Egyházban és Jézus Krisztusban minden nemzedéken át, örökkön-örökké. Amen.

Dr. Molnár Gábor

IGE-ÍDŐ

„Ha valaki szereti a világot, abban nincs meg az Atya szeretete, mert minden, ami a világon van, a test kívánsága, a szemek kívánsága és az élet kevélysége.” (1Jn 2, 15-16)

Kedves testvérek!

Ezek szerint tehát, ha valamelyikünk szereti mindazt, amit ez a világ adhat, abban nincs meg Isten szeretete? De hiszen Ő adta nekünk a világot s mindent, ami benne van! Hogyan kell ezt értenünk?

Nyilvánvaló, hogy mindaz, ami körülöttünk van és számunkra elérhető, azért van, hogy felhasználjuk, éljünk vele, alkalmazzuk. A kérdés az, hogy megelégszünk-e ennyivel, vagy annyira elvakít a talmi csillogás, hogy életünkben áttevődnek a hangsúlyok, s már rég nem az áll első helyen, ami igazán fontos? Isten, haza, család, becsület, igazság, munka – örök értékeink, s elméletben mindnyájan tudjuk is ezt. De mi a gyakorlatunk? Isten a legfontosabb vagy valaki más? A hazánk vagy a határok nélküli világ? Családunk vagy más jellegű kapcsolataink? A becsület vagy a másokkal való sodródás? Az igazság vagy a megaluvás? A munka vagy a léhaság?

Körülvesz minket a test kívánsága, vagyis a birtoklásvágy, a pénzhajhászás – vajon beállunk-e mi is a sorba? Látjuk, milyen sok embert vezérel a szemek kívánsága, vagyis az élvezetek hajhászsága: mértéktelenség szexualitásban, evésben-ivásban, a test kényeztetésében. Mi tudunk-e megálljt parancsolni magunknak? Sokakat jellemez az élet kevélysége, vagyis a karrierépítés, a hatalomvágy, a másokon átgázolás. Van-e bennünk egy szikrája is ezeknek?

Vigyázzunk, mert tisztának lenni és az Atya szeretetében megmaradni ebben a világban nagyon nehéz. De nem lehetetlen! Ragaszkodva az isteni normához, hallgatva az egyház tanítására, és támaszkodva hívő közösségünk megtartó erejére, sikerülhet.

Jüling Erika

A képviselőtestület legutóbbi üléséről

Október 9-én este került sor az augusztusban Újlakra kinevezett plébános atyával, Dr. Beran Ferencel, és káplán atyával, Gájer Lászlóval az első képviselőtestületi ülésre. Bemutatkozásként Ferenc atya elmondta, hogy mint pásztor és gazda a plébánia lelki és gazdasági javainak gondozását vállalta plébánosi megbízatásával. László atya újmisésként lendületesen kapcsolódik be a plébániai életbe.

Először a plébániánkon jelenleg folyó építészeti munkák állását vettük sorra. Az évek óta tartó plébániai tatarozás ez évben a főbejárati kapu, folyosó, udvari szárnyas ajtó cseréjével-felújításával, a folyosó alatti csatornarendszer hibájának feltárásával és javításával folytatódott, a munkálatok kb. két hét múlva befejeződnek. Jövő évben a plébániaépület külső tatarozására szeretnénk a Főegyház-megye támogatását kérni.

Ebben az évben az előzőkhöz hasonlóan a templomban is terveztünk felújítási munkát: a sekrestye – kápolna felújítását és átalakítását célzó munkálatokat. A tervek szerint a kápolnából leválasztunk egy kisebb részt, az ajtótól az első ablakig; itt alakítjuk ki a vizes blokkot, mely egy WC-ből és a virágozók számára beállítandó mosogatóból áll. A kápolna másik végén, a torony felé ajtót vágunk, így lehetőség nyílik a gyóntatószékek felől a templomból a könyvtárnak használt kápolnába és ezen keresztül a sekrestyébe jutni (ennek az útvonalnak a használatára természetesen csak meghatározott, ellenőrzött körülmények között lesz lehetőség). E munkálatok kezdetét október végére tervezzük, anyagi fedezet a II. kerületi Önkormányzat 4,5 millió forintos és a III. kerületi Önkormányzat 1 millió forintos támogatása. A szentély mögötti kertrészben elhelyezendő hőszivattyús fűtés elkészítésére várhatóan csak 2009-ben nyílik lehetőség.

A jelenlegi tanév hitoktatásáról László atya számolt be. A kicsik, elsősdiadózásra készülők hittanát Jüling Erika tartja a plébánián. Az alsó tagozatos gyermekkel László atya a Törökvesz úti és az Ürömi úti iskolában, míg Medgyesiné Erzsébet a Pityang utcai iskolában foglalkozik. Sütöri Ágnes tarja a plébánián a felső tagozatos hittant. A bérmeákozásra Ferenc atya készíti fel fiataljainkat, a felnőtt ifjúsági csoportban magas szintű előadásokat várnak és kapnak a fiatalok, Ferenc atya és László atya közösen tartják. A felnőtt korosztálynak Ferenc atya társadalom-etikai sorozata, Baltház Zsolt biblia-köre és András atya bibliaórája ad lehetőséget hittanismeretei gyarapítására. Ferenc atya az igények felmérése után a felnőtt keresők számára is indít egy csoportot a közeljövőben.

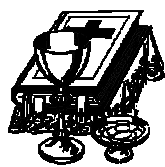
Ferenc atya köszönetet mondott az újság eddigi szerkesztéséért a Zsombory házaspárnak, akik megnövekedett feladataik miatt a továbbiakban nem tudják ellátni ezt a feladatot. Ferenc atya maga vállalta a szerkesztői munkát, a tördelést Havasiné Zentai Edit végzi.

Őszi terveink közt szerepel: kirándulás lesz október 24-én, a pénteki szabadnapon Szaszovszky József tervei szerint Makkosmáriára. Filmklubot szervezünk, havonta egyszer szombaton, gyerekeknek délután, felnőtteknek az esti mise után, először október 18-án este 7-kor a Szent István teremben.

Ferenc atya beszámolt a Margitszigeten előző héten történt betöréses rablásról, sajnos a miséző kelyhen kívül a kiemelkedő eszmei-kegyeleti értékű ereklyetartót (a Margit-ereklyével) is ellopták. A rendőrség a fénykép, és a helyszínen rögzített információk alapján nyomoz, reméljük, hogy eredményes lesz munkájuk. Sokan érdeklődnek a szigeti kápolna után, különböző rendezvényekre és filmfelvételre is igénybe akarják venni.

A plébánia anyagi helyzetét számba véve Ferenc atya elmondta, hogy mind az alapítványi, mind az egyházi adó címen történő befizetések a tervezettől jóval elmaradnak, ezért a befizetésre szóló felhívást fogunk elhelyezni a templomban.

A hozzászólások között Udvardy László felvetette, hogy a közelgő Szent Erzsébet ünnepéhez kapcsolódóan Kuklay Antal plébános urat meg lehetne hívni egy előadásra. Jüling Erika jelezte, hogy novemberben szeretnének Söfnfeld Mátyással együtt „bibliai activity”-t rendezni. Udvardy Anna közös plébániai lelki gyakorlat megszervezését javasolta. Az ülést imával fejeztük be. H. Z. E.

Miserend:

Újlaki plébániatemplom: hét-
köznapokon:
6³⁰ és 18⁰⁰
vasárnap: 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰

Szent Mihály kápolna: vasárnap 11⁰⁰

Gyóntatás: szentmisék előtt, csütörtök este
3/4-1/2 8-ig, vasárnap és ünnepi misék alatt.

Szentségimádás: minden csütörtökön és min-
den hónap első szombatján a szentmisék
után.

Zsolozsma: péntek 7⁰⁰; vasárnap 17³⁰

Gyermekeinkért ajánljuk fel minden hónap
21-i szentmisét.

Imaest: minden hónap harmadik hétfőjén a
szentmise után, kb. 18³⁰-kor.

Egyházközségünk rendszeres programjai:

Iroda (Bécsi út 32. ☎: 335-3573): hétfőn és pénteken 10⁰⁰ – 12⁰⁰, kedden, szerdán és csütörtökön 16⁰⁰ – 18⁰⁰.

Karitás: (Bécsi út 18.): hétfő 17⁰⁰ – 19⁰⁰ **Könyvtár:** vasárnap 9⁰⁰ – 10³⁰ között.

Nyugdíjas klub: minden kedden 10⁰⁰ órakor a Szent Erzsébet teremben.

Teadélelőtt: a hónap második vasárnapján a 9⁰⁰ mise után, a Szent Erzsébet hittanteremben.

Kóruspróbák: kedden és csütörtökön 19⁰⁰–21⁰⁰ a Szent István hittanteremben. Minden érdeklődőt szeretettel várunk.

Mindenszentek ünnepéhez kapcsolódóan teljes búcsút nyer-
hetünk templomot vagy temetőt látogatva a szokott feltéte-
lekkel (gyónás, áldozás, ima a pápa szándékára).

1. Szo.	Mindenszentek
2. V.	Halottak napja
4. K.	Borromeo Szent Károly
5. Sze.	Szent Imre
9. V.	A Lateráni Bazilika felszentelése
A perselypénzt a sekrestye felújítására fordítjuk	
10. H.	Nagy Szent Leó pápa
11. K.	Szent Márton
12. Sze.	Szent Jozefát
16. V.	Évközi 33. vasárnap
19. Sze.	Árpád-házi Szent Erzsébet
21. P.	Szűz Mária bemutatása
22. Szo.	Szent Cecília
23. V.	Krisztus Király
30. V.	Advent 1. vasárnapja (B)

Baba-mama csoport indul Újlakon

Azt hiszem, én már régóta vártam, hogy legyen egy ilyen, mert azt gondolom, hogy jó együtt lenni, jó együtt látni a gyerekeket és jó szusszanni egyet. Nem is kizárólag baba-mama csoport lesz ez, csak egyelőre nem találtunk ki jobb elnevezést. Jöhetnek apukák, nagyszülők, ha éppen úgy adódik, hogy ők tudják elhozni a kicsiket, akik lehetnek nem babák, hanem akár négy-öt éves „nagy” gyerekek is. Azon leszünk, hogy olyan játszóházat teremtsünk nekik, ahol szívesen töltenek el néhány órát. Lesz baba-sarok, ahol az egészen kicsik is jól érzik magukat és szeretnének különböző játékokat, kézműves foglalkozásokat a nagyobb gyerekeknek is.

Eleinte jó lenne, ha mindenki hozna magával néhány játékot, mi pedig igyekezünk létrehozni egy állandó újlaki játszóparkot. Ha valakinek kinőtt, megunt, feleslegessé vált játékaik vannak, kérjük, hogy hozza el a plébániára! A kísérők pedig, akikről ez a kezdeményezés legalább annyira szól, mint a gyerekekről, reméljük, hogy tudnak szusszanni egy kicsit, alkalmuk nyílik egy kis beszélgetésre a sorstársakkal, vagy egyszerűen csak nyugalomban meg tudnak inni egy csésze teát.

A későbbiekben szeretnénk meghívni olyan hiteles embereket, akikkel egy-egy témát körüljárva tudunk beszélgetni, akiktől szívesen tanulunk is akár jó trükköket, fogásokat a gyerekekkel kapcsolatban. Persze ez egy kicsit távolabbi jövő, mondjuk a jövő év eleje. Hátha addig kedvet kapnak a nagyszülő korú testvéreink és a kicsit kevésbé elfoglalt egyetemisták is, hogy benézzenek a játszóházba egy kis babázásra. Jó lenne, ha jönne, aki segítene előkészíteni a termeket, a teát, a tízórait a gyerekeknek!

Akkor tehát november 13-tól csütörtök délelőttként 1/2 10-től délig baba-mama klub a hittanteremben. Mindenkit szeretettel várunk! Érdeklődni a babamama.ujlak@gmail.com email címen lehet.

Hírek

• Dr. Szuromi Szabolcs Anzelm atya előadást tart november 10-én este 7 órakor a Szent Erzsébet hittanteremben „Valóságos Isten és valóságos ember” címmel, mindenkit szeretettel várunk!

• Az Újlak Caritas Alapítvány szeretne méltóképpen megemlékezni Árpád-házi Szent Erzsébetről, ezért szeretettel meghívja Önt és kedves családját november 19.-én (szerdán) este 7 órára a plébánia Szent István termében tartandó rendezvényre. Ez alkalommal előadónak meghívtuk Kuklay Antal körömi plébános, címzetes kanonok, prépost atyát, a Sárospataki Római Katolikus Egyházi Gyűjtemény igazgatóját, aki az egyik legszakavatottabb ismerője Szent Erzsébet életének és ébren tartója emlékének. Az előadás után alapítványunk szeretné megajándékozni plébániánk nehezebb sorsú családait kisebb adományokkal.

Udvardy László

Családi események

A keresztség szentségében részesült:

október 5-én Havasi Luca Mária és Pék Laura, 12-én Mezei Szabolcs, 19-én Czigelédi Zsombor.

Halottaink:

Henk Péter (66), Wangler Gyula (78), Szalai Dezső(81), Schachinger Ferenc (83).